

for den ubehagelige Omfavnelse, men det var slet ikke saa let at holde sig ham fra Livet; Per maatte lægge alle sine Kræfter i for at vriste hans lange, magre Arme fra sin Hals.

»Nu skal De gaa hjem, Hummelgaard,« sagde han bydende. »De kan ikke vise Dem igen for Selskabet i den Tilstand. Se nu at komme lidt til Dem selv, saa skal jeg følge Dem.«

Manden adlød og fulgte ham som en Hund.

De havde kun et halvhundrede Skridt at gaa. Hr. Hummelgaard boede til Leje i et lille Hus skraas overfor Apoteket. Per vilde hjælpe ham op ad den to Trin høje Trappe; men heraf benyttede han sig straks til et nyt Forsøg paa en kærlighedsfuld Tilnærmelse. Det var med Nød og næppe, Per undgik et af hans berygtede vaade Kys. Saa blev Manden staaende aldeles utrøstelig opad Dørstolpen med Hænderne for Ansigtet og vilde ikke gaa ind. Det var et Fif, han sædvanlig brugte for at faa de Folk, der fulgte ham hjem, til at behandle ham som et hjælpeløst Barn og følge ham ind i hans Stue, klæde ham af og lægge ham i Seng. Men Per vendte sig med Væmmelse fra ham og gik tilbage til Selskabet.

Her var Kandidat Balling i Mellemtiden bleven kaldt ind til Damerne for at underholde dem; de andre Herrer var i Færd med at fordele sig ved Spillebordene, og Per blev anbragt paa et L'hombreparti sammen med Stationsforstanderen og Dyr-